

Prima instanță: (Judecătoria Edineț, sediul Briceni) Gh. Comerzan
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) Iu. Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu

Î N C H E I E R E

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată "Linavan" prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Linavan" împotriva Biroului Vamal Briceni cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie în interesele societății cu răspundere limitată "Linavan" și menținută hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Briceni din 01 februarie 2017.

c o n s t a t ă :

La 26 august 2016, societatea cu răspundere limitată "Linavan" a înaintat prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Briceni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, a menționat că la 12 iulie 2016, pentru trecerea frontierei a mărfii, societatea cu răspundere limitată "Linavan" deținea pachetul de documente obligatorii necesare la momentul vămii.

Colaboratorul vamal, verificând corectitudinea declarației DVV-1, a motivat că documentele prezentate nu sunt suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și că sunt necesare acte suplimentare.

Susține că a prezentat actele suplimentare pentru a exclude situația calculării valorii în vamă a mărfii după o altă metodă decât metoda 1, însă în rezultatul examinării declarației vamale, Biroul Vamal Briceni a efectuat rectificări, majorând

valoarea plăților vamale, stabilind că valoarea plăților vamale pentru marfa importată este alta decât cea declarată.

Nu este de acord cu mărimea plăților vamale calculate după metoda 6 și consideră că calculul plăților vamale încasate excedentar în sumă de 4908,55 lei din marfa importată în valoare de 1699,50 dolari SUA contravine Codului vamal și Legii cu privire la tariful vamal.

Indică la fel că, prin scrisoarea din 15 august 2016, Serviciul Vamal a comunicat că acțiunile organului vamal au fost în strictă corespundere cu prevederile legislației în vigoare.

Concomitent, s-a adresat cu cerere prealabilă Biroului Vamal Briceni, însă răspuns la cererea prealabilă nu a fost primit.

Solicită anularea Actului de inspecție din 12 iulie 2016 emis de Biroul Vamal Briceni, anularea declarației vamale DV-2 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor (tipizată DVV-2) cu menținerea declarației vamale DV-1 și a declarației vamale în varianta inițială (tipizată DVV-1), obligarea Biroului Vamal Briceni de a revizui modul de calculare a plăților vamale pentru marfa lemnoasă importată la data de 12 iulie 2016 potrivit metodei 1, încasarea de la Biroul Vamal Briceni a sumei de 4908,55 lei încasată excedentar, încasarea prejudiciului moral în mărime de 5.000 lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5.000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Briceni din 01 februarie 2017, acțiunea înaintată de societatea cu răspundere limitată "Linavan" a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 12 iulie 2016 societatea cu răspundere limitată "Linavan" a importat mărfuri lemnoase "scîndurițe pentru asamblarea lăzilor de lemn din specii foioase, care a fost declarată prin depunere la organul vamal a declarației vamale de import definitiv după metoda 1, fiind anexat pachetul de documente indicat în declarația în detaliu.

La fel, prima instanță a menționat că Biroul Vamal Briceni a solicitat brokerului vamal prezentarea documentelor necesare indicate în fișa-act nr. 1 și 2, astfel acordând posibilitate declarantului de a prezenta acte pentru aplicarea consecutivă a metodelor de determinare a valorii în vamă, însă agentul economic nu a prezentat informația și documentele necesare.

Astfel, prima instanță a concluzionat că deoarece societatea cu răspundere limitată "Linavan" nu a prezentat toate documentele, care permit calcularea valorii în vamă a mărfii conform metodei 1 și celelalte metode succesive, Biroul Vamal Briceni la etapa inițială de control a declarației vamale și anume la verificarea valorii în vamă a mărfii declarată, a stabilit faptul aplicării incorecte a metodei de determinare a valorii în vamă a mărfii și corect a aplicat metoda 6 de rezervă, cu întocmirea Actului de inspecție.

De asemenea, prima instanță a reținut că societatea cu răspundere limitată "Linavan" nu a prezentat un șir de acte necesare, care confirmă valoarea în vamă și anume acordul între cumpărător și vânzător, care afectează valoarea în vamă a mărfurilor, ofertele de preț (listele de prețuri), contractele cu terțe persoane

referitoare la tranzacțiile interne, corespondența comercială purtată în vederea încheierii și negocierii prețului.

Totodată, instanța a conchis că declarantul nu a prezentat documentul, care confirmă calitatea mărfii importate, care este un document principal după care organul vamal poate să identifice calitatea și respectiv prețul mărfii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2017, a fost respins apelul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie în interesele societății cu răspundere limitată "Linavan" și menținută hotărârea Judecătoriai Edineț, sediul Briceni din 01 februarie 2017.

La 25 iulie 2017, societatea cu răspundere limitată "Linavan" prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie a declarat recurs împotriva instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul, în motivarea recursului a menționat că, pentru trecerea frontierei a mărfii, societatea cu răspundere limitată "Linavan" deținea pachetul de documente care sunt obligatorii potrivit ordinului Serviciului Vamal nr. 01-1 din 04 ianuarie 2016 cu privire la lista actelor necesare la efectuarea controlului documentar.

La fel, a relatat că acest set de acte necesare este reflectat și în Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2015, care prevede că declarația vamală se depune la organul vamal fiind însoțită de actele care confirm datele înscrise în declarație, dar minimum de următoarele acte obligatorii: factura, documentele de transport și actele permissive, necesare pentru acordarea liberului de vamă.

Astfel, consideră că organul vamal neîntemeiat a solicitat declarantului acte suplimentare pentru calcularea valorii în vamă potrivit metodei 1.

Totodată, menționează că declarantul a prezentat documentele suplimentare pentru a exclude situația calculării valorii în vamă după o altă metodă, decât metoda 1, însă colaboratorii vamali neîntemeiat au considerat imposibilă calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1.

Menționează că informațiile prezentate de declarant erau veridice, complete și asigurau confirmarea valorii în vamă anunțate.

La 12 octombrie 2017, Biroul Vamal Nord a depus referință la recursul declarat de societatea cu răspundere limitată "Linavan".

Prin referința depusă, Biroul Vamal Nord a menționat că recursul declarat de societatea cu răspundere limitată "Linavan" nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, din care considerente solicită de a fi declarat inadmisibil.

Mai mult, consideră că argumentele recursului constituie o reproducere a celor invocate în cererea de chemare în judecată, cât și cererea de apel.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 22 iunie 2017, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 25 iulie 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo

împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de societatea cu răspundere limitată "Linavan" prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de către societatea cu răspundere limitată "Linavan" prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari